

Constantin PARASCHIVESCU

Radio

Mihuța noastră

S-a difuzat pe 2 aprilie a.c. premiera Teatrului Național Radiofonic *Mătușa noastră* de Hans Christian Andersen, în traducerea și dramatizarea Sandei Socoluc. N-am știut, și dacă nu primeam o invitație la auditiia de la barul Majestic de luni 11 aprilie, pierdeam un eveniment. Așa îl consider, pentru inedit și frumusețea mesajului sufletesc în relația artă–public. Scriitorul danez scrie o povestioară despre o femeie care timp de cincizeci de ani n-a pierdut nici un spectacol de teatru din urbe și știa atât de multe despre piese și artiști încât i se spunea „teatromană”. Mai spre tinerețe, un mașinist cu care se împrietenise o ajutase să vadă spectacolele, când nu găsea bilete, de la pasarelele de sus ale scenei, și așa, lumea magicei ficțiuni îi devenise familiară. Locul ei ar fi fost în teatru, dar n-a avut fericirea să trăiască în el, ci *prin el*. Teatrul i-a fost școala, din el a învățat istoria universală, geografia și cunoașterea oamenilor, a retrăit istoria biblică și e convinsă că există și în ceruri. E adevărat că în scrierile sfinte nu se vorbește nimic despre așa ceva, dar nimeni nu ne oprește să ne închipuim – spune dânsa. Atât de mulți actori și atâtea actrițe de mare distincție au trecut pragul de dincolo încât trebuie să aibă și în Rai un loc în care să-și pună în valoare talentul“. Ultimele cuvinte ale mătușii au fost: „Știe cineva ce piesă se va juca mâine?“...

Emoționant omagiu adus acestei arte care sensibilizează spiritul – și neîndoios că scriitorul a cunoscut un personaj aievea înzestrat cu această înduioșătoare patimă. Și în relatarea lui simplă dezvăluie miracolul afectiv al acestui atașament, mai puțin obișnuit poate, dar fără îndoială sublim. Fascinează prin inedit și sinceritate: în relatarea autorului simți bătăile de inimă ale eroinei, așa cum celelalte povești ale sale ne-au cucerit prin autenticitatea și grația evocării. Inițiativa Teatrului Național Radiofonic se înscrie în manifestările prilejuite de bicentenarul nașterii lui Andersen (1805, chiar la 2 aprilie), pentru care s-a înființat la Copenhaga o fundație ce-i poartă numele și organizează în lume diferite acțiuni de promovare a operei sale, din 2 aprilie până în 6 decembrie 2005, sub genericul „A fost odată ca niciodată...“. La noi, scriitorul Victor Frunză, de pildă, refugiat în Danemarca în anii dictaturii comuniste, și-a propus să traducă și să editeze în 12 volume întreaga operă a autorului, puțin cunoscută, din care până acum i-au apărut șase. „Oameni ca «mătușa noastră» au existat și există printre noi – declară regizorul Attila Vizauer. Ce frumos e să le dedici o poveste, un spectacol de teatru!“ Într-adevăr. Realizat cu vădită tandrețe de domnia-sa și o echipă compusă din: redactorul și producătorul Domnica Țundrea, Milica Creiniceanu regia de studio, Patricia Prundea regia muzicală; ing. Luiza Mateescu regia tehnică. Dar mai ales o actriță cu sufletul fermecător al mătușii... Excepționala inspirație a regizorului a fost de a o distribui în rolul titular pe Mariana Mihuț. Cu Florin Zamfirescu în rolul povestitorului Andersen. Pe ale cărui ultime fraze se intercalează din planul secund sonor cristalul tonurilor actriței, care se suprapune ca o firească însuflețire a evocării și preia jocul miraculos al confesiunii. Cu străfulgerare... de farmec și de cuget! Afectivă și estetică! Actrița glisează pe registre duioase și grave, trece pe clapele sufletului cu delicatețe, uimire și rezonanță, articulează cuvintele cu rotunjimi de sens, încât te simți sedus ca într-un tărâm de basm. Și, la urma urmei, acesta e miracolul Mihuței noastre, care te duce elegant într-un basm cu o poveste simplă și frumoasă despre dragoste de teatru. Aici, într-un regal de 25 de minute!.